

Συμπληρώνονται φέτος, εκατό χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία.

Η Οκτωβριανή επανάσταση του 1917 αποτέλεσε ένα ιστορικό ποιοτικό βήμα ρήξης με τον καπιταλισμό, που άνοιξε νέους ορίζοντες στην κοινωνική εξέλιξη. Ήταν μια επανάσταση με πρωτόπορο το βιομηχανικό προλεταριάτο της Ρωσίας, που παρά τον μικρό του όγκο είχε ειδικό βάρος στην κοινωνία και πέτυχε τη συμμαχία του με την πολυπληθή φτωχή αγροτιά. Κρίσιμη ήταν η συμβολή του πρωτοπόρου επαναστατικού κόμματος των μπολσεβίκων, με επικεφαλής τον Λένιν.

Ήταν μια επανάσταση με αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και σοσιαλιστικό προσανατολισμό που στόχευε σε μια ριζικά διαφορετική κοινωνία, στην εξουσία των εργαζομένων, την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, με στρατηγική στόχευση τον κομμουνισμό.

Αμφισβήτησε και ξεπέρασε επαναστατικά το αστικοδημοκρατικό πλαίσιο της επανάστασης του Φλεβάρη 1917, απαιτώντας βαθύτερους κοινωνικούς μετασχηματισμούς και οδηγώντας την επαναστατική κίνηση των μαζών ως την κατάκτηση της εξουσίας.

Από αυτή τη σκοπιά, αποτελεί το πρώτο ιστορικό «παράδειγμα» νίκης της προλεταριακής επανάστασης και εκκίνησης της πορείας προς την εργατική χειραφέτηση, που «έσπασε» το αήττητο της αστικής τάξης και ενέπνευσε σε όλο τον κόσμο την πίστη στις δυνάμεις της εργατικής τάξης και στη δυνατότητά της να πάρει την εξουσία. Στεκόμαστε με άπειρο σεβασμό μπροστά στις τεράστιες προσπάθειες εκατομμυρίων και εκατομμυρίων εργατών, νέων, καθόλου «απλών» ανθρώπων να υψωθούν σε συνειδητά επαναστατικά υποκείμενα, αμφισβητώντας και ανατρέποντας την καταπιεστική εξουσία του κεφαλαίου.

Οκτώβρης: Επανάσταση των εργατών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, εξουσία των Σοβιέτ-Συμβουλίων

Πολλά γράφτηκαν και θα γραφτούν από εχθρούς και «φίλους» για την Οκτωβριανή επανάσταση και την πολιτική του **Μπολσεβίκικου κόμματος**. Στρεβλώσεις, ανιστόρητα ψέματα και συκοφαντίες από τους αστούς και απολογητές του βάρβαρου υπαρκτού καπιταλισμού. Ωραιοποιήσεις, αφηγήσεις προσαρμοσμένες στην τρέχουσα πολιτική γραμμή και ρομαντικές αναπολήσεις για τα «περασμένα μεγαλεία» από τις δυνάμεις του ρεφορμιστικού και ηττημένου γραφειοκρατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Ωστόσο, τα γεγονότα και η ιστορία είναι συγκεκριμένα:

Τα πρώτα χρόνια της επαναστατικής θύελλας ήρθαν στο προσκήνιο πρωτόγνωρες μορφές κοινωνικής χειραφέτησης και ριζοσπαστικές ανατροπές στο οικονομικό και πολιτικό τοπίο.

Ένας νέος τύπος εξουσίας αναδύθηκε στη θέση της ηττημένης αστικής εξουσίας: η εξουσία των Σοβιέτ, που σηματοδοτεί για πρώτη φορά στην πράξη τη δυνατότητα οικοδόμησης μιας εργατικής δημοκρατίας, τη μετάβαση στην αντικατάσταση της αστικής κρατικής «διαχείρισης ανθρώπων» από την εργατική αυτοδιεύθυνση της «διαχείρισης πραγμάτων».

Απαλλοτριώνονται οι καπιταλιστές και οι γαιοκτήμονες και κρατικοποιούνται τα βασικά μέσα παραγωγής, κάτι που τροποποιεί ριζικά τον ταξικό συσχετισμό στην ίδια την υλική βάση της κοινωνίας και δημιουργεί προϋποθέσεις για μια διαφορετική κοινωνική θέση των εργαζομένων και της αγροτιάς.

Τίθεται «επί τάπητος» το θέμα της **εργατικής κυριαρχίας στην παραγωγή**, με το κίνημα των εργοστασιακών επιτροπών που διεκδικεί όχι μόνο τον έλεγχο αλλά και την ίδια την διεύθυνση της παραγωγής. **Γκρεμίζεται ο αστικός κρατικός μηχανισμός στο στρατό, στο δικαστικό σύστημα, στην εκπαίδευση, στον πολιτισμό.**

Ο αστικός στρατός διαλύεται και ο νέος που δημιουργείται βασίζεται σε δημοκρατικές σχέσεις έξω από το πλέγμα της ιεραρχίας και της αστικής πειθαρχίας. Δίνεται η δυνατότητα για την **αυτοδιάθεση εθνών και εθνοτήτων**, που ασφυκτιούσαν στη φυλακή της τσαρικής Ρωσίας. Το νομικό οικοδόμημα αναμορφώνεται στη βάση της μαρξιστικής κριτικής του αστικού δικαίου.

Το σχολείο μετασχηματίζεται ριζικά πάνω σε κollectιβιστικές βάσεις. Πρωτοφανέρωτα βήματα γίνονται για την εξασφάλιση της **ισότητας των γυναικών**. Στις τέχνες πνέει ένας **άνεμος τολμηρού πειραματισμού με στόχο την κοινωνικοποίηση τους και την**

απαλλαγή τους από την αστική σκουριά. Καινοτόμες απελευθερωτικές ιδέες έμπαιναν στην πράξη σε έναν μαζικό επαναστατικό πειραματισμό που προσπαθούσε σε όλους τους τομείς της ζωής των εργαζομένων.

Η νίκη του Οκτώβρη ήταν ώριμο τέκνο των αντιφάσεων του καπιταλισμού και των επαναστατικών αναγκών της εργατικής τάξης εκείνης της εποχής. Ωστόσο, βρισκόταν κάτω από την ασφυκτική πίεση ιστορικών αντικειμενικών ορίων του καπιταλισμού και του εργατικού κινήματος της εποχής του γενικά -και όχι μόνο στη Ρωσία- ως προς τη συνέχιση, ανάπτυξη και ολοκλήρωση της επαναστατικής διαδικασίας και την πλήρη νίκη του σοσιαλισμού-κομμουνισμού. Τα όρια αυτά διαμόρφωναν σημαντικούς φραγμούς στην ανάπτυξη της επαναστατικής παρέμβασης στο κοινωνικό, πολιτικό και θεωρητικό πεδίο, ως προς την πλήρη νίκη του σοσιαλισμού.

Η Οκτωβριανή επανάσταση άνοιξε για πρώτη φορά στην Ιστορία τη δυνατότητα της μετάβασης στον κομμουνισμό και εμφάνισε στην ίδια την υλική βάση της κοινωνίας πρώιμες κομμουνιστικές τάσεις ανατροπής των καπιταλιστικών σχέσεων.

Αυτή η πρώτη ιστορική εμφάνιση της κομμουνιστικής δυνατότητας έμεινε ανολοκλήρωτη, σε μια πορεία περιορίστηκε και ανακόπηκε, δεν έκανε το ποιοτικό βήμα της πλήρους ανατροπής των εκμεταλλευτικών σχέσεων και τελικά μετατράπηκε στο αντίθετό της.

Το «σπέρμα» της ιστορικής δυνατότητας της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής και της κοινωνικής διεύθυνσης της παραγωγής, που περιέκλειε αρχικά αυτή η κίνηση, όπως και το «σπέρμα» της εργατικής δημοκρατίας, καταπνίγηκαν. **Η κοινωνία αυτή τελικά δεν έγινε ποτέ σοσιαλιστική. Όσοι την αντιμετωπίζουν ως τέτοια, μόνο κακές υπηρεσίες προσφέρουν στην αναγκαία επανεξόρμηση των σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών ιδεών. Η επαναστατική διαδικασία από ένα σημείο και μετά ακολούθησε οπισθοδρομική πορεία και τελικά η σοβιετική κοινωνία μετατράπηκε σε ταξική εκμεταλλευτική κοινωνία με ιδιόμορφες καπιταλιστικές σχέσεις.**

Η διπλή εμπειρία της νίκης και της κατάρρευσης

Ιστορικό καθήκον να πιάσουμε το νήμα του Οκτώβρη, να αναμετρηθούμε με τα συμπεράσματα και την εξέλιξή του, να βαδίσουμε επαναστατικά στο σήμερα

Η Οκτωβριανή Επανάσταση αποτελεί έναν εμβληματικό φάρο, ένα ιστορικό βήμα. Αποτιμάμε την εμπειρία της Οκτωβριανής επανάστασης και όλη την πορεία του εργατικού,

επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος με απεριόριστη εκτίμηση στους αγωνιστές που έδωσαν την ψυχή, ακόμη και τη ζωή τους για τα κομμουνιστικά ιδανικά, για την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του κέρδους και της εκμετάλλευσης.

Αποτιμάμε την εμπειρία των επαναστάσεων με κριτήριο την επιτυχία της νέας «εφόδου στον ουρανό», που έχει ανάγκη η εργατική τάξη της εποχής μας.

Βασιζόμαστε γι' αυτή την αποτίμηση στην αλληλεπίδραση «αντικειμενικού-υποκειμενικού», στην αλήθεια ότι οι άνθρωποι δημιουργούν τις περιστάσεις, ακριβώς όπως οι περιστάσεις φτιάχνουν τους ανθρώπους. Για αυτό, συζητάμε, μελετάμε και δρούμε με βάση τη διπλή εμπειρία, της νίκης του άλματος του Οκτώβρη και της εξέλιξης, της πορείας ήττας και κατάρρευσης των χωρών του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Οι όροι «σοσιαλισμός», «κομμουνισμός», «κοινωνική χειραφέτηση», «επανάσταση» δέχτηκαν σοβαρά πλήγματα από τις θύελλες του 20ού αιώνα. Ο σοσιαλισμός ταυτίστηκε με τις μεταλλαγμένες σοσιαλφιλελεύθερες εκδοχές του σε όλη τη Δύση ή τα γραφειοκρατικά εκμεταλλευτικά καθεστώτα στην Ανατολή. Απ' όλους τους όρους που εξέφρασαν μεγάλες ελπίδες για το μέλλον, ο κομμουνισμός υπέστη τη μεγαλύτερη φθορά. Στους σχεδόν δύο αιώνες της διαδρομής του, συνδέθηκε με μεγαλειώδεις στιγμές της πάλης για κοινωνική χειραφέτηση, με καινοτόμα κινήματα και επαναστατικά κόμματα.

Πάνω απ' όλα **συνδέθηκε με την απελευθερωτική εποποιία που ξεκίνησε με τον κόκκινο Οκτώβρη** και άνοιξε νέους ορίζοντες απελευθέρωσης των λαών. Η κατάληξη του «υπαρκτού σοσιαλισμού» όμως, τραυμάτισε καίρια τον ίδιο τον κομμουνισμό και τον συνέδεσε με το αντίθετό του: την καταπίεση, την ιδιόμορφη εκμετάλλευση, την ανελευθερία, τη γραφειοκρατία, τα αστικά παραγωγικά πρότυπα. Καίρια τον έπληξε επίσης η ιστορική ανεπάρκεια στην πρακτική και την εξέλιξη του κομμουνιστικού κινήματος.

Ο κομμουνισμός της νέας εποχής απαιτεί την βαθύτερη ανάδειξη των απελευθερωτικών προσπαθειών του παρελθόντος –ιδίως της Οκτωβριανής Επανάστασης–, και τον κριτικό αναστοχασμό πάνω στην εμπειρία της ανόδου και της πτώσης των κοινωνιών που προέκυψαν απ' αυτές.

Το αναγκαίο νέο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης στον 21ο αιώνα απαιτεί την επαναθεμελίωση του κομμουνιστικού κινήματος

Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση δημιουργήθηκε από τη ρήξη με το υποταγμένο και ηττημένο παραδοσιακό κομμουνιστικό κίνημα το 1989, όταν τα

καθεστώςτα στην Ανατολή κατέρρεαν και τα Κομμουνιστικά Κόμματα στη Δύση έπαιρναν θέση στις αστικές κυβερνήσεις και υποκλίνονταν στον ειρηνικό κοινοβουλευτικό δρόμο, την αγορά και τις «μεταρρυθμίσεις», πετώντας τις σημαίες της επανάστασης.

Η ρήξη αυτή, η **άρνηση να «υπακούσουμε» στο τέλος της ιστορίας και των επαναστάσεων**, η παρέμβαση –σε δύσκολα, πέτρινα χρόνια-από τη σκοπιά της ανάγκης επαναστατικής επαναθεμελίωσης της κομμουνιστικής απελευθερωτικής προοπτικής, είναι η μικρή μας συμβολή ώστε να μείνει ζωντανή η φλόγα του Οκτώβρη. Από τη σκοπιά της μάχιμης παρέμβασης και συμβολής στην επαναθεμελίωση της σύγχρονης εργατικής πολιτικής και του επαναστατικού μαρξισμού, της δημιουργικής αφομοίωσης και αξιοποίησης των εμπειριών του επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος στις σύγχρονες συνθήκες, **για την αντεπίθεση του εργατικού κινήματος, την ανάπτυξη της αντικαπιταλιστικής πάλης, τη θεμελίωση του προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης του 21ου αιώνα.**

“Οι προλεταριακές επαναστάσεις –είχε πει ο Μαρξ– κάνουν αδιάκοπη κριτική στον ίδιο τους τον εαυτό, διακόπτουν κάθε τόσο την ίδια τους την πορεία, ξαναγυρίζουν σ’ εκείνο που φαίνεται ότι έχει πραγματοποιηθεί για να το ξαναρχίσουν από την αρχή, περιγελάνε με ωμή ακρίβεια τις μισοτελειωμένες δουλειές, τις αδυναμίες και τις ελλειψότητες των πρώτων τους προσπαθειών, φαίνονται να ξαπλώνουν κάτω τον αντίπαλό τους μόνο και μόνο για να του δώσουν την ευκαιρία να αντλήσει καινούργιες δυνάμεις από τη γη και να ορθωθεί πάλι πιο γιγάντιος μπροστά τους, οπισθοχωρούν συνεχώς μπροστά στην ακαθόριστη απεραντοσύνη των σκοπών τους, ώσπου να δημιουργηθεί η κατάσταση η οποία κάνει αδύνατο κάθε ξαναγύρισμα και όπου οι ίδιες οι περιστάσεις φωνάζουν: Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα.”

Για το νέο γύρο επαναστάσεων

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια **βαθιά καπιταλιστική κρίση**, που το σύστημα δεν έχει ξεπεράσει ακόμα, με αποτέλεσμα να εξαπολύει μια καθολική κανιβαλική επίθεση στους εργαζόμενους και τους λαούς, που μπαίνει σε μια νέα πιο επικίνδυνη υπεραντιδραστική φάση: απειλώντας τους με εργασιακή δουλεία, ψηφιακή τυραννία, πολεμική καταστροφή και ιδεολογική τύφλωση. Δεν πρόκειται για μια παρεκτροπή, για μια έκτακτη κατάσταση. Αυτός είναι ο καπιταλισμός της εποχής μας, **ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός**, νέο στάδιο

ανάπτυξης και κρίσης του συστήματος. Το πολιτικό τοπίο μοιάζει αποτελεσματικό. Το κοινωνικό καζάνι βράζει, αλλά χωρίς έκρηξη ακόμη. Ενώ κι όσες προηγήθηκαν, έμειναν στη μέση, καθώς δε σφραγίζει τις εξελίξεις μια σύγχρονη κομμουνιστική στρατηγική και μια αντικαπιταλιστική επαναστατική τακτική.

Θεωρούμε πως το επαναστατικό ρήγμα στην εποχή μας μπορεί να φτάσει πιο μακριά, να πάει βαθύτερα. Αλλά γι' αυτό, απαιτείται μια **ριζικά ανασυγκροτημένη προγραμματική και πρακτική προσπάθεια αναγέννησης και επανεξόρμησης των επαναστατικών ιδεών της κομμουνιστικής απελευθέρωσης**, η ανώτερη προγραμματική συγκρότηση δυνάμεων, η συσπείρωση των πρωτοπόρων δυνάμεων του εργατικού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής πάλης, η ενίσχυση της ανατρεπτικής και επαναστατικής αριστεράς.

Αυτή η νέα προσπάθεια, ο νέος γύρος της επαναστατικής πάλης και του κομμουνιστικού κινήματος, θα περιέχει στο DNA της όλα τα μεγάλα διδάγματα της νίκης, αλλά και όλα τα αναπάντητα ερωτήματα γύρω από την εποποιία των επαναστάσεων, των κατακτήσεων, αλλά και των πωγυρισμάτων και της ήττας των επαναστατικών κινήματων του προηγούμενου αιώνα, υπερβαίνοντας κριτικά τα χαρακτηριστικά τους, για να περάσουμε σε μια νέα νικηφόρα ποιότητα.

Στο ζήτημα της πολιτικής εξουσίας υπάρχουν μόνο δύο λύσεις: Ή η εξουσία θα είναι αστική ή θα είναι εργατική. Αυτό το αντιθετικό δίπολο γίνεται ακόμη πιο ανταγωνιστικό στον σύγχρονο καπιταλισμό. Το σύνολο της προωθούμενης αστικής πολιτικής για την υπέρβαση της κρίσης στοχεύει στη ματαίωση του ραντεβού του ανθρώπου με τις σύγχρονες απελευθερωτικές δυνάμεις και δυνατότητες της κοινωνίας. Γι' αυτό και ο αντίπαλος, το σύστημα του κεφαλαίου, στη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών έχει περάσει σε μια νέα ιστορική εποχή, η οποία τροποποιεί δραματικά το γήπεδο των ταξικών αναμετρήσεων. Οι σημερινές δυσκολίες στην ανάπτυξη του εργατικού κινήματος ως το επίπεδο επιμέρους νικών και της συνολικής νίκης (της ανατροπής του καπιταλισμού), οφείλονται πρώτα απ' όλα στο γεγονός ότι το εργατικό κίνημα και οι πρωτοπορίες του δεν έχουν καταφέρει ακόμα να θεμελιώσουν μια ανασυγκρότηση αντίστοιχου βάθους και ποιότητας.

Για αυτό, στην εποχή μας, εποχή του διάχυτου φόβου, της ματαιωμένης ελπίδας που ανασαίνει με καλάμι, αλλά και μιας νέας συνείδησης που αναδύεται, το Νέο Αριστερό Ρεύμα για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση θέτει προς **συζήτηση και υλοποίηση** το ζήτημα μιας **σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής για την κομμουνιστική απελευθέρωση** και ειδικότερα το θέμα για ένα **νέο κομμουνιστικό κόμμα** που θα την

υπηρετεί. Αυτή είναι μια πραγματική και επαναστατική τιμή στα 100 χρόνια από τον μεγάλο Οκτώβρη του 1917.

Για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση του 21ου αιώνα

Ο κομμουνισμός, ανεξάρτητα απ' την κατά καιρούς απήχησή του, δεν είναι κυρίως παράγωγο ιδεών (δηλαδή ένας ουτοπικό ή θεωρητικό σχήμα), αλλά κίνημα που καταργεί την υπάρχουσα -καπιταλιστική- τάξη πραγμάτων. Δεν υποχωρούμε στην κυρίαρχη ιδεολογία που θριαμβολογεί και διακηρύσσει το τέλος της ιστορίας μετά την ήττα του «υπαρκτού σοσιαλισμού», αλλά και της Αριστεράς στη Δύση, λοιδορώντας την κομμουνιστική θεωρία και προοπτική ως ουτοπική και εμμονή κάποιων ιδεοληπτικών.

Γνωρίζουμε καλά, φαίνεται από την στάση όλων των κυρίαρχων δυνάμεων του γερασμένου και σάπιου παλιού κόσμου, ότι στην πραγματικότητα **το φάντασμα του κομμουνισμού δεν έχει πάψει να πλανιέται πάνω απ' τον καπιταλιστικό κόσμο.** Γι' αυτό οι ιεροκήρυκές του δεν παύουν να το εξορκίζουν και να το πολεμούν.

Πραγματική τιμή και δημιουργική αξιοποίηση της κοσμοϊστορικής Οκτωβριανής Επανάστασης, αλλά και όλων των επαναστάσεων και εξεγέρσεων, είναι η σύγχρονη τεκμηρίωση της επικαιρότητας και της κατ' εξοχήν αναγκαιότητας της επανάστασης στις συνθήκες του άκρως αντιδραστικού ολοκληρωτικού καπιταλισμού, αλλά και **η ασίγαστη πάλη για τη δημιουργία των υποκειμενικών προϋποθέσεων για την πραγματοποίησή της.** Ακόμη και από καλοπροαίρετες φωνές μπορεί να θεωρείται πολυτέλεια ή και ουτοπία η επικαιρότητα - αναγκαιότητα της επαναστατικής ανατροπής, αλλά και της αντικαπιταλιστικής μεταβατικής πρότασης και προγράμματος που ανοίγει το δρόμο.

Αντίθετα, ως NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση θεωρούμε ότι **ο κομμουνισμός δεν είναι κάποια ουτοπία για να τη συζητάμε μεταξύ μας.** Αναφερόμαστε στην κομμουνιστική απελευθέρωση ως περίγραμμα μιας κοινωνίας χειραφετητικής και χειραφετημένης, ως κατευθυντήριο φάρο που φωτίζει τους σκοπούς της καθημερινής δράσης, το δρόμο και τα μέσα για την επίτευξή τους. Ως **καθημερινή δράση για τις ανάγκες των εργαζομένων και των νέων,** για την αλλαγή των συσχετισμών, για την απόκρουση-ανατροπή των αστικών επιθέσεων, ως νεύρο αυτής της καθημερινής δράσης, ως «κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων».

Για να **ξαναγίνει ο κομμουνισμός αίτημα και κίνημα εκατομμυρίων,** απαιτείται η

στρατηγική επαναθεμελίωσή του. Μόνο έτσι μπορεί να εκφράσει τις αναγκαιότητες, τις δυνατότητες και τις τάσεις της εποχής μας. Να συνεγείρει τους εργαζομένους και τη νεολαία στον σύγχρονο επαναστατικό αγώνα.

Επαναθεμελίωση σημαίνει επιστημονική «αποκρυπτογράφηση» του καπιταλισμού της εποχής μας. Τέτοια που να αναδεικνύει το «κρυμμένο μυστικό» του –την απόσπαση υπεραξίας και την ιδιωτική ιδιοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου–, που σφραγίζει την ανάπτυξη της πληροφορικής και της βιοτεχνολογίας, την καταστροφή της φύσης και τον άυλο πλούτο. Σημαίνει αναμέτρηση με την ιστορική εμπειρία του επαναστατικού κινήματος – ειδικά των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Χωρίς μια γόνιμη σχέση με τα στοιχεία της ιστορίας που κάνουν περήφανους τους κομμουνιστές κι ένα «ξεκαθάρισμα λογαριασμών» με τα στοιχεία που δυσφημούν τον κομμουνισμό δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική κομμουνιστική προσπάθεια σήμερα.

Σημαίνει διαλεκτική αντιμετώπιση του μαρξισμού. Έτσι ώστε να σκεφτόμαστε και να πράττουμε με βάση το επαναστατικό κερτημένο και τα ουσιώδη στοιχεία του, αλλά και τα νέα στοιχεία που αναδύονται και πλουτίζουν το μαρξισμό, κι όχι με τη «σκουριά» των επιλεκτικών αναγνώσεων και του κάθε λογής δογματισμού (παραδοσιακού ή «ανανεωτικού»). Κι ακόμη, ώστε η επαναστατική θεωρία και ο εργατικός πολιτισμός να αποτελούν αξιόμαχο αντίπαλο της αστικής ιδεολογίας, ικανό να κερδίσει το νου και τις καρδιές των εργαζομένων και των νέων.

Σημαίνει κριτική αναμέτρηση με τις σύγχρονες ριζοσπαστικές ουτοπίες –αντικαπιταλιστικές, ελευθεριακές, τεχνολογικές ή άλλες–, με τα ανολοκλήρωτα ριζοσπαστικά σκιρτήματα της εποχής μας, τις κάθε λογής ρεφορμιστικές και διαχειριστικές προτάσεις, από τη σκοπιά ενός συνολικού και συνεκτικού εργατικού επαναστατικού σχεδίου με κομμουνιστικό περιεχόμενο.

Σημαίνει έμπρακτη ανασυγκρότηση της εργατικής πολιτικής και της επαναστατικής τακτικής (ως περιεχόμενο, δρόμοι και φορείς προώθησης), ώστε να απαντά αποτελεσματικά στην αστική πολιτική και σε όλες τις παραλλαγές της (νεοφιλελεύθερη και σοσιαφιλελεύθερη, ακροδεξιά και εθνικιστική, πατριωτική και νεοκεϊνσιανή).

Κάλεσμα διαλόγου και συστράτευσης για το κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα της εποχής μας

Ως NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση απευθύνουμε κάλεσμα και ταυτόχρονα συμβάλλουμε έμπρακτα στην συσπείρωση δυνάμεων και τον απαραίτητο διάλογο για το κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα της εποχής μας.

Το 4ο Συνέδριο της οργάνωσής μας, το οποίο θα πραγματοποιηθεί στις 1-3 Δεκέμβρη στην Αθήνα, έχει ως κεντρικό θέμα συζήτησης και επεξεργασίας την πρόταση αυτή.

Σε αυτή την υπόθεση έχει θέση κάθε αγωνιστής και αγωνίστρια που αγωνιά και κατανοεί την ανάγκη για μια ανώτερη ποιοτικά και ποσοτικά συγκρότηση του δυναμικού μιας σύγχρονης κομμουνιστικής αριστεράς. Κάθε πρωτοπόρος εργαζόμενος και νέος που αναζητά ένα αποφασιστικό βήμα και μια τομή υπέρβασης της σημερινής κατάστασης στο κίνημα και την πάλη. Κάθε δύναμη και άνθρωπος που παλεύει για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, που δεν συμβιβάζεται με τον υπαρκτό βάρβαρο καπιταλισμό της κρίσης, των πολέμων, της φτώχειας και της προσφυγιάς.

100 χρόνια από την μεγάλη Οκτωβριανή Επανάσταση αποκτά αντικειμενικά νέα επικαιρότητα το δίλημμα: κομμουνιστική απελευθέρωση ή καπιταλιστική βαρβαρότητα.

NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Οκτώβρης 2017